

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

Anul V.

Mai 1912 st. n.

Nr. 5.

ABONAMENTU :

PE UN AN	3-50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1-75 „
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4- cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL ÎN 800 HUF.
LA WELKER JOZSEF, BUDAPEST, NARSSZÓZS.
TOATE SCRERILE LA V. B. SZYLLER, KÖRÖS-BÖKENT.

ZIS'A ISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.” (IOAN. 14. 6)

A cunoaște pre El.

(Filippeni 3. 7--12.)

Pavel să aflu în închisoare în Roma. Aceasta i-a adus lui activitatea sa de misiune. Omul firesc întreabă la toate lucrările și întreprinderile sale : Ce voi profita ? Ce dobândește la aceasta pentru viața aceasta ? Întrebat-a Pavel : Ce 'mă va fi, de voi predica pre cel crucificat ? Așteptat-a el onoare, recunoaștere, bogăție, când s'a decis, a fi erodul Nazarineanului ? Noi vedem, el sfârșește viața sa în închisoare, și în capăt e omorît pentru serviciul său. Ce soarte memorabilă ! Așa plătește Domnul servilor săi ? Oare nu sunt toate îndărăpt aici ? Pentru toată osteneala și credincioșia, pentru credința și statornicia dă El închisoare și moarte ? Și apostolul nici nu-I uimit sau năcăjit și amărit pentru aceasta. El nu începe cântare de plângere pentru bunurile jertfite, nici nu caută a descurăja pre oarecare ucenic alui Christos (cum o fac mulți astăzi, când nu le place ceva). Dincontra, dacă l-ar fi pus să-și aleagă, tot așa ar fi făcut-o. El e convins, că unica cale bună, a câștiga cele nevezibile, este a abice de cele vezibile. Lumea numește pre astfel de oameni exagerați și nebuni, cuvântul lui Dumnezeu îi numește înțelepți.

În versurile 5 și 6 a numit apostolul câștigul său. Ce el aici numește, era mai tot, pe ce putea fi un Iudeu fălos. Pavel avu toate acestea, și

acuma le socotește toate ca pagubă ba, ca gunoiu. El trebuie să înțeleagă ceva mai bun, ca să facă așa, și să se cu mult mai bun lui cuprinde el în acest un cuvânt : „Christos”. În față cu cunoștința lui Christos socotește el toate și astăzi încă, după pătenia de mulți ani, în închisoare și în fața regelui ca pagubă. Ce un lucru măret trebuia să fie cunoștința lui Christos !

Din mărturisirea lui vedem noi mai înainte, că bunurile pământești sunt pentru cunoștința lui Christos o piedică. Pânăcând noi căutăm ale noastre, pânăcând voim a ajunge ceva prin a noastră putere, pânăcând voim a plăcea lui Dumnezeu după a noastră părere, până atunci e ochiul nostru orb pentru Christos.

Cunoștința lui Christos -- cum să inceptu ea la Pavel ? Noi ne aducem aminte, că el ca elevul lui Gamaliel avea o cunoștință de tot falsă despre Christos, și pentru aceea persecuta el comunitatea. El văzu în Christos pre vrăjmașul cel mai mare a poporului său. Poporul său era poporul lui Dumnezeu. Pentru aceea era acest Christos un vrăjmaș alui Dumnezeu, și pentru aceea trebuie să fie învins și următorii săi stârpiți.

Înse s'a întors frunza. Pavel inceptu a cunoaște mai bine pre Christos, când îi s'a descoperit El înaintea Damascului. Prin prima lui privire clară spre Domnul e el atât de orbit, că întreaga lui cugetare și silință de până aici e aruncată peste olaltă --

și îndată predică el pre Christos în sinagogi. Încamnă-ți: Cunoștința cea mai bună aduce o revoluțiune puternică în om la iveală.

Cunoștința lui creștea. El afirma, că însăși Domnul a descoperit Evangelia sa. Când să ruga odată în templul Ierusalimului, fu uimit și-l văzu pe El; atunci creșcu cunoștința sa. Acesta-i un sămân pentru noi. Când noi întindem mâinile și arădicăm inimile noastre în rugăciune spre El, atunci ne răspunde Domnul, precând ne dăruiește priviri noi în mărirea sa.

Ce putu Pavel mai mult face, ca să-și înmulțască cunoștința. A cerca scripturile. Domnul a zis lămurit: „Cercați scripturile, ele sunt, cari mărturisesc despre mine.“ Vechiul testament ne dă lumină minunată despre Christos. Dacă studiem cu sîrguință epistolele apostolului, atunci stăm în uimire liniștită înaintea sborului cugetului său și adâncea lui cunoștință despre Christos. Mult din aceasta îi s'a descoperit la studiu vechiului testament. Că Iisus este Mesia cel promis, că espierea pretinde sânge, îi s'a descoperit pe față din antitipurile vechiului testament, și prin cugetarea la aceasta căpătă el mai multă lumină despre Christos. Tot aceea cale ni și nouă deschisă.

După pocăința sa merse Pavel la Ierusalim, a vedea pre Petru, și rămase patrușprezece zile la el. Ce au făcut amândoi aici? Petru de sigur i-a fi istorisit multe din cei trei ani a umblării sale cu Iisus și prin aceasta s'a înmulțit cunoștința lui Pavel.

Dară înainte de toate era Duchul sfânt, care dădu celui ce să lupta după cunoștința lui Christos tot mai adânci priviri. Pavel o știa bine, că toată săparea și căutarea proprie e înzădar și că Duchul sfânt trebuie să-i deschidă ochii pentru Christos. Pentru aceea s'a rugat el pentru efesenii pentru Duchul descoperirii spre cunoștința Domnului.

Dară apostolului nu-i era numai pentru cunoștința persoanei lui Chris-

tos, ci el să lupta și pentru aceea, a cunoaște puterea învierii lui.

Care putere s'a descoperit în învierea lui Christos? Puterea vieții asupra morții. Moartea fu pe deplin învinsă; nimic din starea morții rămăsă. O ființă în vecei nepieritoare păși la lumină. După lumina cea minunată, care primise apostolul despre întrunirea credincioșilor cu Christos (Rom. 6), nu numai că fiecare credincios să se împărtășească esențial în moartea, ci și în învierea lui Christos. (Asamănă Efesenii 2: „Cu Christos împreună murit, îngropat, înviat și strămutat în locașele cerești.“) Puterea învierii sale e biruința vieții asupra morții. Iar starea morții este viața în serviciul păcatului și nedreptății. Aceasta stare e destul de înfricoșată: Noi suntem legați și nu ne putem înșine deslega; morți, și moartea nu să poate însăși învia spre viață. Decî Christos s'a sculat și noi cu El; așa putem și trebuie să învingem moartea, cum o învinse Iisus.

Un punct foarte important în viața unui fiu alui Dumnezeu este poziția sa către păcat. La fiecare este ceva de simțit din suspinurile: „Cele bune, ce eu voiesc, nu le fac, și cele rele, ce nu voiesc, le fac. Om ticălos sunt eu, cine mă va mântui?“ Oare să rămână aceasta așa? De ce să luptă apostolul, a cunoaște puterea învierii lui Iisus? Pentru că aceasta putere însemnează învingerea pentru viața fiilor lui Dumnezeu, învingere asupra vieții morții în păcat.

„Și împărtășirea suferințelor sale“ a cunoaște, nu-i apostolului mai puțin important. Suferințele lui Christos erau:

1. Mijlocitoare; El n'a suferit din propria vină. La așa suferinți suntem și noi chemați. (1 Petru 2, 21.)

2. În suferințe a învățat Domnul ascultare. (Ebreii 5. 8.)

3. Prin suferințe fu El desevărsit. (Ebreii 2, 10.)

Pavel să sili la aceea, a cunoaște împărtășirea suferințelor sale, adecă el dori, a suferi în adevăr cu Christos,

Despre însărcinarea servilor adunării.

„Dumnezeu a pus în biserică întâiu pre apostoli, al doilea profeți, al treilea pro învățători etc. etc. (1 Cor. 12, 28.)

și încă mai înainte puterea învierii sale și apoi împărțirea suferințelor sale. Nimene nu poate avea împărțire în suferințele Domnului, care n'a simțit mai înainte puterea învierii sale. Așa fu el format asemenea morții Domnului. Ce cugetă el cu aceea? Moartea lui Christos a fost dovada unei ascultare deplină, o predare absolută a voiei și vieții propriie, și Pavel să invoiește a ajunge aceasta. Din Rom. 6, 10 auzim noi, că moartea Domnului stătea în deosebită relațiune către păcat: „Căci de a murit, a murit păcatului“. Păcatul nu mai are deei nimic la El și El nu mai are nimic cu păcatul. După așa o stare dorește Pavel.

Astfel devine el potrivit pentru învierea din morți. Are aceasta ceva de lucru cu Apoc. 20, 5. 6. ? Mai ales așa să privea cauza, că Pavel ar cugeta împărțirea la întâia înviere, despre care este vorba în locul de mai sus. Dară dacă căutăm bine, atunci totuși înțelege Pavel așa lucrul, că el ținta, la care alcargă, învierea din morți, încă în aceasta viață o poate ajunge; că el zice: „Nu că aș fi ajuns deja, sau aș fi deja desevârșit; ci alerg, că doară aș ajunge“, și cu aceea cugetă el așa o viață, așa o stare, ca la Mântuitorul cel înviat. Iisus era d. e. înaintea morții sale espus ispitirilor spre păcat, dară ca înviat nu mai era, nici din partea vre-unui om nici de Satana. El nu mai avea absolut de lucru cu păcatul. Pavel dorește, a intra astfel în împărțirea suferințelor Domnului, ca nu numai să aibe învingere preste păcat, ci ca să umble ca un înviat, care nu mai are nimic de lucru cu păcatul și ispita. Aceasta era scopul lui. Oare nu poate și nu ar trebui să fie și scopul nostru acesta ?

„Doamne 'ndreaptă, a mea față

Spre scopul dorit.

Dă-mi putere în picioare

De-ași fi ostenit.“

„Pre cari mai înainte i-a cunoscut, mai înainte i-a și hotărît să fie conform chipului Fiului său.“ Aliluia! Din Wgo.

Bunul Dumnezeu s'a îndurat de neamul omenesc și a trimis în sfântul său Fiu rescumpărare, care a întemeiat aici pe pământ casa (biserica) sa sfântă din suflete pocăite, cari, și dacă au potrecut o parte a vieții lor în fărădelege, dară după ce au auzit glasul cel prețios a Evangheliei și au înțeles-o, s'au silit a crește zilnic, ca să fie tot mai desevârșiți înaintea ochilor cei sfinți ai lui Dumnezeu.

Și după ce astfel de suflete s'au înmulțit, a rânduit bunul Dumnezeu pe sama lor servi, dupăcum aveau trebuință, pre cari i-a ales dintre acele suflete pocăite, pre cari au fost mai zeloși, și prin aceia a îndeplinit și a condus bunul Dumnezeu pe poporul său cel rescumpărat și ales, dupăcum și întimpinăm în epistolele apostolilor patru feliuri de servi. Și dupăcum dă dovadă și pațenia în viața creștină, că în adunările bine regulate și stătătoare pe temeiul apostolic, este lipsă de patru feliuri de servi, între cari, deși nu este deosebire de rang, dară în însărcinarea lor este deosebire, și a fiecărui datorință sigură este, a îndeplini însărcinarea sa cu credincioșie. Cele patru feliuri de serviciu sunt astfel împărțite: 1. Predicătorii, 2. Bătrînii adunării, 3. Evangeliștii și 4. Diaconii.

Fiecare serv trebuie să știe, ce e datorința lui, și numai așa și pot corespunde. Pentru aceea o facem aici pe scurt cunoscută: Diferința între funcțiunea *Predicătorilor și Bătrînilor* nu e mare, mai ales într'aceea să deosebesc, că predicătorii numai aceia sunt, cari au absolvat școala de predicători, precum și apostolii, cari au ascultat în vreme de trei ani aceea

veste dumnezească de bucurie din gura profesorului celui mai mare, care face fericit și bogat sufletele cele credincioase.

Funcțiunea Bătrînilor adunării e a griji de membrii, a-i cerceta în ficcare lună, a-i sprijini, a-i mângăia, a le servi în toate cu sfat bun, a-i îndemna la facerea datorințelor lor religioase; pre cei ce trăiesc o viață fără regulă a-i îndemna cu blândeală, și după lipsă a-i mostra în înțelesul bibliei; a veghia asupra lor, ca asupra oilor Domnului și a le servi cu sacramentele; cu un cuvânt, a ținea între poporul lui Dumnezeu rânduiala cea mai bună.

Unde nu este predicător — ceea ce e foarte dureros, că nu este încă la noi românii — acolo își alege adunarea la o ședință conchemată dintre bătrînii un premergător, care-i mai potrivit la aceea. Funcțiunea și însărcinarea acestuia e cea mai grea, pentru că grija lui trebuie să se întindă la toate, câte sunt încrezute supraveghierii lui în adunări. Mai înainte trebuie să-I fie gândul la aceea, că lucrătorii ajutători, puși lângă el, să corespundă regulat datorințelor lor, mai ales cei ce sunt rânduieți pe salari, ca să folosească toată vremea lor cu cercetarea membrilor și adunărilor, și să nu lenevească, — sau să facă și lucrul lor, servind astfel la doi domni —. Trebuie să supravegheze pre cassarii, cari sunt încrezuți cu manipulația ori-ce fel de bani. Din când în când a controla cassa cu controlorii cei aleși la aceasta. Tot așa să aibe grijă de scoala de Duminecă, de reuniunile cântăreților, cu un cuvânt la toate afacerile cari există în adunări. Mai ales la aceea are a priveghia, ca atât la primirea membrilor, cât și la punerea lor sub disciplină, să se facă numai pe temeiu biblic, pentru care și are să se facă primirea, ori exchiderea numai în prezența lui.

Evangelistii sunt lucrătorii, vestitorii cuvântului lângă predicătorii sau

premergătorii; acestia mai ales călătoresc.

Lucrul evangelistic îl pot face și dintre bătrînii, dacă îi alege adunarea la aceasta; și ei trebuie să umele în toate după orânduirea premergătorului.

Diaconii sunt manipulanții averii adunării. Ei sunt cassarii, tutorii orfanali, sprijinitorii săracilor și văduvelor și colecătorii de daruri. Ei sprijinise pre predicătorii și premergătorii prin rugăciune și sfat. Unde sunt mai mulți diaconi, acolo e unul cassar, celalalt controlor.

Acești servi susnumiți ar fi foarte bine și de lipsă, ca să fie ordinați, adecă introduși în oficiul lor, pentru aceea trebuie foarte bine grijit la alegerea lor la aceea, ca aceștia să aibe o viață sufletească, cari să pot însufleți pentru cauzele împărăției lui Dumnezeu, că numai așa pot ei și pre alții însufleți. Mai cu samă trebuie grijit, ca în astfel de serviciu să nu ajungă oameni sgârșiți. Ordinația servilor adunării să face odată pentru toată viața lor. Dară dacă încep a trăi o viață contra cu biblia pe lângă toată îndemnarea, atunci și-a pierdut ordinația lor valoarea ei, tot așa și atunci, când respectivii abzie de însărcinare din ori-ce cauză.

Ca servii ordinați să corespundă serviciului lor, este datorința atât a adunării cât și a ori-cărui membru a-I sprijini în rugăciune, că care adunare, sau membru a adunării nu să roagă pentru lucrătorul adunării, ca bunul Dumnezeu să îndrepteze prin Duchul sfânt lucrările, să-I învețe și să-I povățuiască a umbla după slănta lui voie, ca așa apoi să înflorească viața adunării aducând fructe bogate pentru viața de veci, aceia nu au Duchul lui Christos în ei ci duchul lumii, care învață pre al săi numai a pismui, a uri și a vorbi de rău, că tot onul e a aceluia, de a cărui duch să lasă condus. Și acestia sunt aceia, cari caută totdeauna smintele, mai ales în lucrătorii spirituali, dară nu pentru aceea, ca apoi să le spună lor și să-I

îndemne cu blândeță și iubire între patru ochi, ci ca să-I strige înaintea adunării, să-I disprețuiască, zicând: și ăsta-I lucrător! și altele. La așa membrii și adunări nici-odată nu le va fi bun, nici cel mai bun lucrător, numai acela, care face toate după placul lor, dară atunci nu-I acela servul lui Dumnezeu.

Diavolului nimene nu i-ar putea mai pe plac face decât astfel de membrii, cari caută totdeauna smintele din ură. Aceștia sunt aceia, cari au stricat și nimicuit deja multe adunări, și au cauzat multă amărăciune servilor cei credincioși ai lui Dumnezeu.

Cu așa unii trebuie umblat fără de cruțare, dacă nu să îndreaptă după una sau două îndemnări, cum să face cu furii, când îi află eu fapta în mână, trebuie eschiși din șirul membrilor, că unde nu să face aceasta cu așa unii, acolo serbează diavolul secerișul.

Pentru aceea grijii foarte, iubitorilor frați, ca diavolul să nu vă folosească în ceva chip la împlinirea planurilor lui rele, că dacă el orbeste conștiința și incubează ura și pisma în inimile voastre, mai ales contra acelor, cari sunt servii cei credincioși a lui Dumnezeu, că atunci v'ar fi fost mai de folos, de nu v'ați fi născut, dară „pripeghiați și vă rugați!”

Deasemenea fiți trezi și priveghiați și voi, iubitorii frați, pre cari v'a pus Domnul ca veghietori și păzitori între poporul său, fiți sinceri (nefățarnici), nu alegeți persoana, ci înecați păcatul încă în încolțirea lui, ca poporul și adunarea lui Dumnezeu să fie sfânt, neprihănit și fără de păcat. Că dacă nu faceți aceasta încă de timpuriu, atunci o veți păți ca părintii fără de aninte, cari nu conduc, nu învață copiii lor până sunt mici la supunere, și nu-I pedepsesc cum trebuie, aceea afirmând, că sunt încă mici, când vor fi mai mari, dară când ajung aceea vrăstă, nu să mai pleacă, nu ascultă, ci li să împotrivesc — ba îi și bat! — și le cauzează multă amărăciune; așa-I aceasta și pe terenul vieții sufletești,

asa-I aceasta și cu adunarea și membrii ei. . . . s . . . e.

Păcatul limbei.

„Așa și limba, mic membru este, dară mult să laudă.”
(Epist. lui Iacob 3, 5.)

Apostolul Iacob zice în epistola sa: Căci natura tuturor fiarelor, și a păsărilor, și a tirătoarelor s'a domolit de oameni, dară limba nimenea din oameni nu o poate domoli; este o neînfrinată răutate, plină de otravă aducătoare de moarte. (Iacob 3, 7—8.)

Accasta limbă înrăutățită acolo locuiește în corpul omului, în locul cel mai principal; ea își are locul cel mai gustos și mai plăcut între toate membrele corpului. Dară nici un membru nu-I așa plăcut omului, ca și limba, pentru că mulți oameni ascultă de pofta ei.

Multe lucruri rele și păcate făptuim noi cu ochii, cu mâinile și cu picioarele, dară mai multe, cu mult mai multe făptuim cu limba, pentru că aste-lalte membre ale corpului nostru le putem înfrâna mai pe scurt, dară limba e o neînfrănată răutate aducătoare de moarte.

Limba aduce pe oameni în pierzare și în rătăcire vecinică, arată drumul celor ce trăiesc fără de Dumnezeu în lumc. Limba desgustă credința și nedejdea creștinului și e grabnică la mânia, la pizna și la ura cea mai urtă, și inveninează viața la sute și mi de suflete; până în moarte desprețuiește ea pre creștinul cel mai credincios. Limba bagă pre tânări și fecioare în mândrie, sumeție și în cel mai urt păcat al vieții creștinești: „Iacă puțin foc, ce pădure arde!”

Așa să află limba între membrele noastre, încât spurcă tot corpul și aprinde cursul firei, și este însăși aprinsă de focul gheenei.

Limba știe cere, știe pofti, știe a se îngrișa, știe pismui, știe uri, știe dușmăni, știe linguși, știe mințui, știe

vorbi de rău, știe blăstema, știe binecuvânta și încă multe altele; rău dobitoc e limba omului, care și pre Domnul Iisus l-a răstignit, când au strigat bătrânii, fariseii și cărturarilor: Răstignește-l! Răstignește-l! că să face Dumnezeu!

Pre sute și mii de oameni îi duc limba lor în iad, pentru că se lasă conduși de pofta inimii lor. De sigur, că limba numai aceea spune, ce din inimă curge. Limba e pregătită, a da într'o clipă răul inimii afară. Inima singură strânge basmele cele rele și limba le dă oamenilor spre poticnire și stricăre.

Mic membru e limba omului, și o lume întreagă arde. Când nu-i unire, nu-i dragoste, nu-i pace și nu-i iubire între creștini. Sau nu arde? Mic foc și arde o pădure întreagă!

Limba omului nu este nimene dintre oameni a o imblinzi, nu este putere omenească, care s'o poată opri dela clefătire, dela lingusire și dela asuprire. Chiar și dacă s'ar opri limba pe un timp dela păcat, după ce a uitat, iarăși să întoarcă și păcătuiește, pentru că-i silită, să vorbească ceea ce vine dela inimă. Și bietul om abea să poate stăpâni de vorbele limbei. Pre altul om nu-i place să-l asculte, dară ea tot ar vorbi și ar sfătui pre altul. Să tacă e greu pentru ea, mai bine să flămânzească, decât să tacă.

Pre aceasta limbă natura omului nu o poate imblânzi, dară Dumnezeu, cel ce a făcut limba, acela o poate imblânzi. Când să pocăiește inima, atunci să imblânzește și limba. Atunci ceea ce ea vorbește e drept și binecuvântat de Dumnezeu. Atunci nu blastămă, nu minte și nu-și bate joc de nimene, ci să roagă neîncetat.

Dacă inima-i curată, e curată și limba. Dacă inima-i sfântă, e și limba sfântă. Dacă-i inima pocăită, e pocăită și limba, creierii, ochii, mâinile și toate membrele corpului nostru, toate sunt spre mărirea lui Dumnezeu și spre înaintarea împărăției Domnului nostru Iisus Christos.

Creștinul știe a-și reținea limba dela nedreptate, chiar dacă ar fi în inimă peste măsură amărăciunea păcatului; dacă limba e înfrânată, ai și învins năravurile cele rele ale inimii. Creștinul cunoaște nedreptatea inimii sale și nu să lasă condus de cugetările cele nedrepte ale ei.

Limba pocăită este o mare binecuvântare între oameni; mărturisește pre Dumnezeu și arată oamenilor minunile Domnului Iisus Christos; chiamă pre păcătos la pocăința. Din iubire știe mângăia și învăța.

Limba creștinului e ca un riu recoritor ce stimpără setea călătorului, e ca un isvor cu apă dulce, care dă gust inimilor amărite. Așadar nu poate fi limba odată isvor dulce și amar. Nu putem blăstema pre oameni și a ne ruga lui Dumnezeu.

Veți ști iubite cetitor al „Adevărului“, că dacă din limba ta curge blăstem, pismă, ură, mânie, fătărnicie, sumeție, mândrie și nesupunere față de Dumnezeu, atunci limba ta e un isvor, ce curge spre iad. Să ne cercăm, cum e limba noastră? Să ne plângem păcatele, cari le-am făptuit cu limba, ca să primim iertare dela Dumnezeu.

Grăoiun Chervoșan.

Din Făurie.

Ce o deosebire mare este totuși între credincioșia mărturisirii și între călărirea principiilor! Mărturisitorului credincios îi stă scris pe frunte pacea lui Dumnezeu, călărețului principiilor este fantazmul ce nu se poate cunoaște pe dos. Despre cei dintii zice Iisus: „Mare-I va fi plata în cer.“ Despre cel din urmă știm noi, că a cauzat nespūsă mizerie pe pământ. Mărturisitorul credincios prețuiește toate cele pământestii puțin, ca să-și câștige coroana vieții; călărețul principiilor voiește a avea drept pentru ori-ce preț, chiar și dacă ar face toată împrejurimea sa nefericită. El e în stare a purta pentru puținii fileri procese cu lunile și anii, și de-ar înghiți averi

întregi. El s'a apucat odată de o idee și-i acuma atât de cerbicos și țapăn de grumaz — doară ar trebui s'o spunem: atât de prost —, că nu să lasă de acest gând. Călărețului de principii nu-i pasă mult, dacă ruinează o adunare întreagă în desvoltarea ei, numai dacă el își câștigă dreptul. Și dacă-i el un biruitor pe grămada de ruini, e lui deajuns, a ști că a învins.

Cu durere că astfel de bărbați nu sunt necunoscuți în adunările noastre. Inse ei să asculte, că duc o meserie de tot ticăloasă și că ei sunt oamenii cei mai de nimic, despre cari numai unul să bucură, Diavolul. Ei să asculte, că tocmă bărbații cei mai frumoși și mai buni nu s'au sfiit, a recunoaște un greș și a-și însuși părerea altor oameni. Cine pentru ori-ce preț ar vrea să treacă cu capul prin părete, ar trebui ca mai înainte să-și pună capul în mână și să se plece adânc înaintea lui Dumnezeu cu aceea știință: „Oh, eu biet păcătos, așa e, eu sunt.“ Atunci va și deveni el de tot mic, Domnul se va pleca la el și-i va șopti în ureche: „Dumnezeu să opune celui mândru, iar celui umilil îi dă milă.“

* * *

Nu de mult au scris ziarele despre aceea, că câte din glonțurile pușcate în bătăliile din urmă au nimerit, și a ieșit un rezultat foarte particular. În bătăliile mai înainte cu o sută de ani, ba încă și în anii 1870/71 pică pe o sută de glonțuri pușcate douăsprezece nimerituri. Atunci aveau încă cu umplătura de înainte și pușcarea mergea proporțional mai mereu. La aceasta și vrăjmașii și apropiau mai bine de oaltă. Astăzi să pușcă mult în vânt și nici nu să știe de multe ori, unde ar și zăcea vrăjmașul. Astfel să pot afla următoarele rezultate:

Burilor le trebuia la Colenso 600 pușcături, ca una să nimerescă, Englezilor la trebuia la aceasta 5000. Marocanii pușcară în 1897 în lupta contra Racsulii 80,000 patroane, sloboziră 800 umplături cu pușca de

mașină, aruncară 120 granate și nimeriră — o nimica. Sîrbilor le trebui la Țarigrad în 24 Nov. 1885 de tot 200,000 pușcături, ca să nimerescă 58 de bulgari. Franțuzii pușcară în 1881 în lupta la Chellala 35,000 glonțuri de pușcă și 41 pușcături de tunuri, ca să nimerescă 70 de Arabi. Un articol englez, care să ocupă cu desvoltarea pușcării a infanteriei modernă, zice, dacă ar ajunge Englezii într'atăta, că ar putea face tot la 600 pușcături o nimeritură sigură, ar fi ei națiunea cea mai bine pușcătoare de pe pământ.

Aceste cifre le putem foarte diferit privi. Din punctul stării d-lui resbelului nu sunt ele prea mari! Și plătitorul de dare ar putea vorbi despre o prădare mare și ar cere lecuire într'aceea.

Dincontra cine să ține de B. de Suttner și parola: „Jos cu armele“, acela se va bucura de fiecare glonț, care n'a nimerit nimic.

Inse dacă privim într'aceste cifre o asemănare, atunci sunt deasemenea mult spunătoare. Am putea cele multe glonțuri pușcate cu cele puține nimerituri asemăna cu predicile, ce să țin astăzi în mare număr în patria noastră. Să predică foarte mult, dară cele mai multe predici trec preste capetele ascultătorilor. Spurgeon zise odată: „Mulți predicatori să pare că nu au înțeles acela text: «Paște oile mele, paște miei mei!» să pare că ei cetește:» Paște jirafii mei!» Pentru aceea acată așa sus nutrețul, că oamenii simpli nu-l pot ajunge nici pe lângă voia cea mai bună.“

Și în privința rugăciunii am putea zice: Multe pușcări, puține nimeriri! Cât sună în aerul albastru, fără a se ști bine, către cine sunt îndreptate și ce le-ar trebui. Numai pocnirea nu o face! Strigare mare, rugăciuni lungi, cuvinte frumos compuse, vorbiri spicute cu versuri biblice către Dumnezeu, predică niustrătoare către fiii cei slabi ai lui Dumnezeu în „rugăciune“ sunt nimic înaintea lui Dumnezeu. Cine-și varsă inima sa cu

spirit umilit și cuget zdrobit înaintea lui Dumnezeu cu simplitate, în acărui Prezență el să știe transpus, acela poate fi sigur, că nu e ea unul, care bate în vânt -- Dumnezeu s'a pleca la el și îl va asculta. Rugăciunea lui va fi o nimerire.

* * *

Noi nu suntem copiii vecinului. Între copiii noștri și copiii vecinului este totuși o mare deosebire. Când copiii vecinului descoper tot feliul de nevătuși, o vedem noi bine, o și judecăm, dară ne ferim a-i pedepsi. Acela unu-i lucrul nostru.

De tot altcum este cu copiii noștri. Dacă vedem în ei tot feliul de odrăsliri a firei păcătoasă, atunci iubim într'atâta pre copiii noștri, că-i pedepsim. Aceasta nu o facem noi, ca să le cauzăm dureri, sau pentru că ne place a-i vedea că plâng! De sigur nu, este numai din iubire! Noi voim a-i crește ca copiii ascultători, virtuoși și pioși, pentru aceea tăiem noi odrăselile cele urite, precum acelea să ivesc -- din iubire!

Deci vezi, călătorule mult năcăjit, aceasta să-ți fie ție de mângăiere! Mai înainte erai tu copilul vecinului. Atunci nu stăteai sub musturarea Tatălui; Dumnezeu trecu nespun mult cu vederea. Acuma înse ești tu copil fericit al lui Dumnezeu. El foarte te iubeste! Pentru aceea taie El jos cele rele, cât ce se ivesc. În mărire aveți să fiți conversatorii iubitului său Fiu, pentru aceea să apucă El acuma de creștere la aceea problemă înaltă. Rabdă în liniște! Toate sunt numai din iubire!

Din Wge'

MISSIONE.

* **Mare bucurie** ne-a dat bunul Dumnezeu în zilele paștilor, când capela noastră s'a umplut bine de frați și ascultători. Mai ales a doua zi, când au venit mulți frați din apropiere și depărtare, ca să auză vestea măn-

tuirii vestindu-se prin gura servilor evangheliei. Atât chorurile din voci omenesti, cât și chorul de muzică au dovedit, că bucuria în Domnul este puterea noastră. Fie toată onoarea Aceluia, la care se cuvine: A Dumnezeului celor vii și a Christosului Său, și învictorul păcătoșilor din păcate. Dec Domnul binecuvântarea Sa bogată preste cuvântul său vestit și preste inimile cari l-au auzit, ca să fie o înviere adevărată a tuturor spre viață vecinică; dec El binecuvântarea Sa și preste toată osteneala fiilor Săi.

Köröshökény, 1912.

Un participant.

* **Din Otlaca.** Nu putem deajuns mulțămi Domnului, pentru nespuna sa iubire; că zilnic putem simți tot mai mult apropierea sa. Mare, foarte mare bucurie am avut noi în sărbătorile Paștilor, că adunarea noastră s'a dovedit în amândouă zilele de prea mică pentru aceia, cari din toate părțile s'au apropiat de noi, ca să auză cuvântul cel viu al Evangheliei, și s'au bucurat cu noi în cântări și rugăciuni. Ba încă și așa unii veniri, cari n'au fost încă nici când la noi, și și la întia lor venire arătau fruptele pocăinții. Ei erau atât de mișcați de rugăciunile sfinte, cari să înălțau dela frați și surori către Dumnezeu, că nici ei nu să mai puteau ținea, ei arătau durerea lor Mântuitorului celui Înviat. De aici își pot mulți frați lua exemplu.

O foarte mare bucurie avurăm noi a doua zi cu oaspeții cari veniri la noi, și încă din Pecica, (Giula-vărșand, Illye (Ciumed), Șepreus și fr. Blaj G. din Agriș, care a și ținut o vorbire mișcătoare de inime înaintea celor adunați, la care era o mare plouă de lacrimi. Bunul Dumnezeu binecuvinteze-ne și zidească Sionul său. Aceasta dorește scriitorul acestor șire: A. Durst.

* **Din Cincinnati (America).** Mult să bucură Îngerii și creștinii lui Dumnezeu, când bieții păcătoși primesc Evangelia cea sfântă și pre Christosul Harului, ca propriul lor Mântuitor.

O astfel de bucurie spirituală am avut noi în ziua de 17 Martie, când

3 suflete au mărturisit credința lor în Domnul Iisus Christos în fața unui public de 185 suflete, botezându-se după ordinul Domnului cu botezul apostolic și Noutestamental. Actul botezului s'a îndeplinit prin predicatorul adunării noastre. *R. Igrışan.*

Noii botezați sunt 1. Floare Orșia, soția fr. lui G. Orșia din Sarafola, com. Torontál; 2. tinărul Ioaniție Bulea, din România, com. Cioroiu nou, 3. Josif Volungan Corbești, com. Arad.

Binecuvinteze Mântuitorul noile plante și le țină în sfântul său Har. Amin.

Un fest de față.

Din Detroit Mich (America). Din îndurarea Domnului Iisus s'au înnoit 2 suflete prin pocăință, cari au și intrat în familia Domnului prin sfântul botez în 17 Decembre unul și celalalt în 24 Decembre 1911. Ei sunt 1. Flore Bozgan din Vârșand, 2. David Secui din Macia, com. Arad.

Dee Domnul Iisus binecuvântarea sa preste noile plante, cari s'au pus în via sa, ca să crească spre onoarea Părintelui cerese.

Un participant.

LECTIUNI DE DUMINECA.

Duminică în 5 Maiu.

18. Sărăcie și bogăție.

Luca 6, 20—26; 16. 19—31.

Cuvânt de aur: Viața cuiva nu stă din prisosința averei sale." Luca 12, 15.

Lecciónia noastră de astăzi nu e o urmare temporală a întâmplărilor sau vorbirilor în viața lui Iisus, ci o punere în față a sărăciei și bogăției după însemnătatea și pericolul pentru împărăția cerului. Sărăcia în sine nu duce în împărăția cerului și bogăția în sine încă nu duce în iad, dară lipsa în sărăcie învață adeseori a se ruga, pânăcând traiul cel bun a bogăției face ușor a uita de Dumnezeu. Unde în tot cazul nu înmoale sărăcia, ci împetrește și nu duce în rugăciune, ci la amărăciune și desperare, acolo poate și trebuie ca și sărăcia să ducă în iad, precum din altă parte Abraam

cel bogat și mulți alți bogați și credincioși au ajuns în cer. Întia parte a lecțiunii să pare a fi un estras din predica de pe munte, cum o avurăm noi în lecțiunea de mai nainte, înse esplicătorii ne învață, că aceasta nu ar fi toema așa, ci că Domnul Iisus a repetat și mai târziu cuvântări însemnate. Fie dar, cum o fi, în tot cazul avem noi în partea dintii o înfățișare a cuvântului „fericit“ cu cel de „vai“ precând a doua parte ne dă o ilustrațiune foarte învățătoare la aceasta.

Aici vedem noi: 1. „Fericii sunteți! Vaii vouă!“ (Cop. 6, 20—26.) 2. Fericea și vaiul bine ilustrat. (Cap. 16, 19—31.)

Întrebări: 1. Despre cari două clase de oameni vorbește lecțiunea noastră? 2. Cum le va merge săracilor celor pioși? 3. Și cum bogăților celor nelegiuiți? 4. Cino era un sărac pios? 5. Cino un bogat nelegiuit? 6. Cum îi merse săracului Lazar pe pământ? 7. Unde ajunse el după moartea sa? 8. Cum îi merse bogatului aici? 9. Unde ajunse bogatul după moartea sa? 10. Cum îi era lui necol? 11. Ce ai învățat tu din aceasta lecțiune?

Duminică în 12 Maiu.

19. Porunca iubirii.

Luca 6, 27—38.

Cuvânt de aur: „Să iubești pre aproapele tău ca însu-ți pre tine.“ Romani 13, 9.

Precum era întia parte a lecțiunii de mai nainte, așa și cea de astăzi este o parte din predica de pe munte, dupăcum Iisus în tot cazul, repetează ici-colea, ca să întipărească bine în învățaceii și ascultătorii săi principiile împărăției lui Dumnezeu. Aceste executări să îndreptau mai ales contra părerilor sucite ale cărturarilor iudeilor, cari prin tot felul de adăugături despotice și esplicarea unilaterală întunecau legea dumnezească. Iisus arată repetând conținutul cel adânc spiritual a legii și arădică — contra cu cărturarilor aceluși timp — cele mai grele în lege: Îndurarea și iubirea. Acestea sunt partea constitutivă a legii, cari și-au ținut valoarea lor și

pentru așezământul nou, dupăcum și este iubirea principiul cel principal și puterea lucrătoare și va rămănea în veți.

Întrebări: 1. Despre care poruncă vorbește lecțiunea noastră? 2. Cine a dat-o? 3. Către cine trebuie ținută? 4. În ce să arată vrăjniașia unui om? 5. Care-i regula, care trebuie să ne conducă în toate afacerile? 6. Cum ne dovedim noi când nu lăsam ca să luereze iubirea? 7. Despre ce e iubirea de vrăjmași o mărturie puternică? 8. Cum a ținut însăși Iisus cuvântul său? 9. Căroră alți oameni ar trebui să-i întimpinăm îndeosebit cu iubire? 10. În ce să se dovedească ea? 11. Care respală aduce ea cu sine? 12. Ce conține măsura ta pentru frații tăi?

Duminecă în 19 Maiu.

20. Legea cea vechiă și viața cea nouă.

Mateiu 5. 17—26.

Cuvânt de aur: „Cel ce iubește pe altul, a împlinit legea.“ Romani 13, 8.

În lecțiunile cercate din Duminecele trecute am avut noi de lucru cu învățăturile lui Iisus. Noi auzirăm, cum să exprimă El despre fericire, despre sărăcie și bogăție și puse iubirea în fruntea tuturor. După aceasta regulă este lecțiunea noastră de astăzi o continuare a acestora învățături. Deși ele după șirul lor erau cu mult mai înainte vorbite și să alătură fericirilor, deoarece ele sunt o parte a predicii de pe munte. Iisus vesti în întâia parte a acestel vorbiri o împărăție nouă de soiul spiritual și puse jos principiile și condițiile, care regulează intrarea și purtarea în aceasta împărăție. Fiecare împărăție aduce cu sine drepturi și deobligări. Și cetățenii împărăției lui Dumnezeu au datorințele lor. Acestea sunt hotărite prin voia lui Dumnezeu, și voia lui este stabilită și întărită în lege. Dară legea nu voiește să fie înțeleasă ca niște ordine polițistice sau carte de pedepsit, ci ca voia cea domnitoare a Dumnezeului viu și preste tot locul prezent. Legea nu-i o mulțime de paragrafuri, pre care le poate fiecare explica, cum îi corespunde lui mai bine, ci voia cea vie alui Dumnezeu, care voiește a fi înțeleasă prin Duchul sfânt și în puterea lui îndeplinită. Pentru aceea

nici nu-i vorba în lege despre litere moarte, cari omor, ci despre Duchul cel viu alui Dumnezeu, care înviază litera și trezește în om viața și o nutrește. Nimic nu întărește mai mult viața spirituală, decât împlinirea voii lui Dumnezeu.

Aici vedem noi: 1. Legea cea veche împlinită prin Christos. (v. 17—20.) 2. Viața cea nouă înfățișată de credincioși. (v. 20—26.)

Întrebări: 1. Ce cugetau oamenii despre poziția lui Iisus către lege? 2. Cum să exprima însăși Iisus despre aceasta? 3. Cum a venit El față de lege? 4. Care dreptate cere El dela următorii săi? 5. Cum înțelegeau fariseii legea? 6. Cum explica Iisus legea cea aratăată? 7. Ce cere El despre jertfă? 8. Ce i lui mai important decât aducerea jertfelor? 9. Ce amenința El celor nempăcați? 10. Ce ția adus ție aceasta lecțiune aproape pentru viața practică?

Duminecă în 26 Maiu.

21. Răvârsarea Duchului sfânt.

Faptele 2, 1—11.

Cuvânt de aur: „Nu prin putere, și nu prin tăria, ci prin Spiritul meu, zice Iehova, Dumnezeuul oștirilor.“ Zacharie 4, 6.

Dupăcum am întrerupt mersul lecțiilor noastre la Paști, așa o facem noi și astăzi la Rusalii, ca să cumpe-nim fapta cea mare alui Dumnezeu, care noi cu aceasta ocaziune o sărbătorim și ni-o însușim în credință. Despre răvârsarea Duchului sfânt a vorbit Domnul Iisus mai de multe ori către învățăceii săi. El le-a spus, că vor primi „făgăduința Părintelui“, că „mijlocitorul și mângăitorul“ va fi trimis de El, că „Duchul adevărului“ va veni la ei și că vor fi îmbrăcați „cu putere de sus“, ca să poată fi martorii lui Christos în Ierusalim și Iudea, Samaria și până la marginile pământului. La aceasta să stee ei după înălțarea lui în Ierusalim și să aștepte făgăduința Domnului și Învățătorului lor. Ei ascultară, făcând după cum le-a ordonat Iisus, și pățiră, ce El le făgăduise. Cum s'a întâmplat aceasta și ce a lucrat, ne spune lecțiunea de astăzi.

Aici vedem noi: 1. Răvârsarea Duchului sfânt (v. 1—4.) 2. Prima mul-

(time de ascultători a martorilor mântuirii. (v. 5--11.)

Întrebări: 1. Care sărbătoare sărbăm astăzi? 2. Ce ne amintește aceasta? 3. Unde s'a răvărsat Duchul sfânt? 4. Cine erau primitorii cei întiațați? 5. Între ce semne veni Duchul sfânt? 6. Ce învățăm din aceste semne despre lucrarea Duchului sfânt? 7. Ce fel de oameni erau pe acest timp în Ierusalim? 8. De unde erau ei toți veniți? 9. Ce observară ei cu mare uimire? 10. Care impresiune făcu aceasta spre ei? 11. Prin ce căutau a esplica alții aceasta? 12. Ce învățăm noi din aceasta?

Pentru Duminică în 2 Iunie.

22. A fi adevărat.

Mateiu 5, 33--37; Iacob 3, 1--12.

Cuv. de aur: Efes. 4, 25.

DIFERITE.

Lucruri, cari nu să merită ale încerca.

Un proverb vechiu înțelept sună: „Nu cheltui tot, ce ai; nu crede tot, ce auzi; nu spune tot, ce ști, și nu face tot, ce poți.” Este așa mult lucru de făcut, care are lipsă de mâinile noastre, că e pagubă, dacă s'ar perde numai un gran a puterii noastre. Dacă tu pe lângă jucăria ta numai lumina arzî și nu profitezi nimic, atunci lasă-o. E numai prădare de vreme, a nădejdui lapte din ușchior, sau sânge dint' un nap (sfeclă), sau minte dela un nebun. Dela un sgărcit nu cere mai înainte bani, până nu ai fiert o cremene să se moaie. Nu pârî nici pre un datoras, care n'are avere nici de un filer; tu al arunca numai bani bunî în urma celor răî, și așa te vei scăpa de nevăstucă, fără ca să capeți iepurile. Nu arăta orbului oglinda; dacă-l cineva atât de fâlos, că nu vrea să-și cunoască smintele, acela numai te va ocări, că l'ai făcut atent la ele. Nu folosește nimic, a ținea un lămpaș sobolului (mușunoiului), sau a vorbi cu cineva despre raiu, care nu în-țreabă după nimic alta, decât după câștig necinstit. Toate-și au vremea

lor, și-l o prostie, a predica celui beat, aceasta este, a arunca mărgăritările înaintea porcilor; las' trăzească-se mai înainte, și apoi vorbește cuvinte treze către el; dacă-l țini o cetire până-l beat, o faci, ca și când ai fi și tu beat.

Nu pune mâța pe șezut (iliș, siț) de cocier sau oameni în locuri, de cari nu sunt harnici. Din prune roșî nu să pot face mere; caracteri micî tot micî vor rămânea, și chiar dacă au ajuns ca clopotarii sau premergătorii bisericii. Este trist, când să pune o moimuță ca predicător, sau o servă ca stăpână. În mulți predicători s'a stricat câte un croitor (săbău) bun, sau că sunt pantofari (șusteri) dibaci, cari și-au smintit chiămarea. Dacă a hotărit Dumnezeu o creatură de sburat, atunci îi dă El și aripî, și dacă a hotărit oameni de predicători, atunci le dă și darul la aceea. Este rău, a împinge pre cineva în resbel, care nu să știe lupta. Este mai bine, a îndu-lica pre cineva, ca să nu se cațere, decât a-l ajuta la aceea, ca să-și fringă gâtul. Pungi de mătasă nu să fac din urechi de pore, și poreii nu învăța nici când a zice bine pe flaută, ori și cât i-ai învăța.

Nu-l cu minte, a încerca ce nu-l cu puțină -- este numai o prădare mare de prav, a pușca spre bărbatul cel din lună. A face podele din prav de firez, e o idee foarte cu minte în asemănare cu aceea, ce și-au pus unii din prietiniî mei din Londra în cap, cari sunt la aceea, că voiesc a se îmbogăți prin cumpărarea de acțiî dela o societate-amăgitoare; tot așa de bine ar putea ei prinde vântul cu mreja și a purta apă într'o sită. Beșicî de sapon sunt o glumă frumoasă pentru copii, dară beșicî sociale sunt niște scule premijdioase, cu cari n'ar trebui să se joace nimene. Dacă are prietinuî meu bani de pierdut, atunci totuși nu-l de văzut, pentru ce i-ar da el totmai unei clică pe oameni de nimic; dacă eu voiesc să pierd un picior, atunci nu aș lăsa ca să-l mușche un crocodil. Mai bine dă

banii tăi la nebunî, decât să lăși să ți-I iee niște amăgitori cu vorbe lingușitoare.

Nici-odată nu să merită, a face lucruri de prisos. Nu unge nici când porcul cu unsoare și nu laudă nici când vr' un om fălos. Nu face haine pentru pești și nici acoperitoare de altare. Nu colora (fești) erinii și nu împodobi Evangelia. Nu lega nici când capul vre-unui om, până nu-i spart, și nu mângăia nici o conștiință, care nu-și mărturisește păcatele. Nu ținea nici când o lumină în sus, ca să se poată vedea soarele și nu încerca, a dovedi ceva, ce nimene nu trage la îndoială. Eu nu sfătuiesc pre nimene, a încerca ceva, ce-I stă mai scump, decât ar ajunge. Am putea parfuma o grămadă de gunoiu cu apă de lavendă, și un om nelegiuit să poate arăta printr'o părere religioasă pe din afară ca pios, dară cu vremea se va arăta ca o afacere rea. Dacă ar fi poporul nostru cu minte, ar fi cu o porțiune bună mai prețios, dară a șterge oamenii netrebnicii, cari trăiesc din buzunarele altora, de pe poliță; ei să lasă susținutul de țară, dară fac puține servicii. A plăti unuî om un galben pentru aceea, că câștigă o libră, e cu mult mai cuminte, decât a susținea episcopii, cari să adună la olaltă cu grămadă și să sfătuiesc despre modul cel mai bun, cum ar face nimica. Dacă ar fi cănele stăpânului meu așa de somnoros, cum sunt episcopii, atunci l-ar fi împușcat sau înecat, că nu ar ajunge atâta, cât plătește în porție pentru el. Într'acestea e ziua, a socoti cu ei, deja pe care, atât de sigur, cum vine în fiecare an crăciunul.

De mult m'a învățat deja pătenia, a nu mă disputa cu nimene despre lucruri ale placului sau despre gongi (care le au unii în cap); tot așa am putea a ne certa despre figuri, cari ni se pare a le vedea în foc. E fără folos, a ara aerul sau a voi să convingem pre cineva despre lucruri, ce nu sunt nici de o însemnătate. E fără de folos, a înceta o ceartă prin aceea,

că ajungem în manie; aceasta-i tot-mai așa, ca și când am voi să stingem focul cu aceea, că turnăm oleu peste el, sau cum am sufla cu foitul în cărbuni, ca să-i stingem. Unor oameni le place a se certa — cu nu-i pizmuesc pentru gustul lor, cu ași mai vrea să merg două mile pe jos, ca să încunjur o ceartă, decât un pătrar de milă, ca să ajung în ea. *De multe ori mi s'a spus, că trebuie să fim cu îndrăzneală și să prindem taurul de carne:* înse deoarece eu gândesc, că aceasta ar fi mai mult o petrecere plăcută decât folositoare, o lăs altora, cari sunt atâta de curajoși, că o împinsătură urită nu ar mai face căpăținii lor ceva pagubă deosebită. Solomon zice: „Lasă-te de ceartă, până nu te-ai amesteca în ea“; care ar suna cumva cam atâta, că și când ar fi zis: „Înceteaza, până nut e-ai apucat!“ Dacă vezi un căne turbat, nu te apropia de el, dacă nu ești de tot sigur cauza ta; mai bine mergi din calea lui, și dacă te numește cineva un fricos, nu trebuie ca să-l numești pentru aceea un nebun — aceea o știe fiecare. A se amesteca în certe, la aceea nu iasă nici când ceva bine afară; lasă cui-burile vulturilor în pace și nu strica căși vechi asupra capului tău. Oamenii, cari să amestecă în toate, de sigur își atrag ceva vină; cine spală porcii altora, va avea acuși lipsă să fie însăși spălat. Dară culmea nebuliei este, a se amesteca între bărbat și femeie, că ei de sigur vor înceta îndată a se certa și se vor întoarce la tine cu putere unită — și apoi ți se va întâmpla cu dreptul; că dacă tu mâneci zama, care și-au dimitat-o alții oameni, și ea îți va arde gura, cine s'ar putea învinul, decât numai tu?

• Mai una: Nu încerca, a înduplica o femeie cerbicoasă ca să îngăduie, ci cugetă la zicala:

„De vrea ea ceva, atunci vrea, și suntem gata;

De nu vrea ea ceva, atunci nu vrea, și de s'ar îmburda casa.“

Nu de mult am seos dintr'o foaie americană un dărab, care are să fie

coada. Acela sună: „Scoate apa din Mississippi (o apă mare în America) cu o linguriță, apasă-ți călcâiul în vârful cismei tale, las' să se suie undițe cu balonul și pescuiește stele, călărește pe un fir de mătăasă (ce zboară vara în aer) și fugi în urma unui comet; de te sbuciuiește o plouă mare cu turbarea Niagarei, atunci adăți aminte, unde ți-ai lăsat ploierul; apasă un purece spre moarte cu o piatră de moară, scurt, dovedește, că toate, câte s'au ținut până aici de cu neputința, s'ar putea — dară nu te încerca, a înduplica o femeie a zice *Da*, când ca s'a hotărît odată, a zice *Nu!*”

Din „Vorbiri în urma piugului” dela Spurgeon.

Unde lupii întră, — vai de oi!

Din Tăgădău căpătăm următoarele sire: Iubite fr. B. I! Îți fac de cunoscut, ca să puni în foaie de niște Sâmbătari, anume Fl. Mateescu Arad și Luca dela Teuz, din Běl, cari au sosit la noi acasă în luna Martie. Și sosind la noi s'au prefăcut în nume de oi, începând dintii a paște cu oile, dară nearătându-și dinții, într'adevăr că oile cele mal tinăre și mai slabe nu-i cunoșteau, fiindcă ei totdeauna umblau să-și astupe dinții. Totuși au apucat a zări niște oi mai bătrine, dând cu picioarele în pământ, simțind, că este miros de lupi. Într'aceea priveau și oile să-i cunoască. Inse în acela staul, unde erau oile, erau și niște berbeci sănătoși, puternici; dar' într'adevăr, că erau cam 2 sau 3 berbeci cam slabi și cam schiopi, cari de multe ori îi lega păstorul și-i îndemna, ca să nu rămână napoi de turmă. El ar fi fost mai de mult vindecați, dară nu să lăsau, ca să-i lege păstorul, dar' la lupi lăsându-se, necunoscându-i, că sunt lupi. O, dară voind lupii să sfășie berbecii cei grași, și văzând berbecii dinții lor, să apucară a se strânge la olaltă. Într'aceea văzu păstoru nealinarea oilor, deoarece berbecii să uitau infuriați, și prin auzirea tropotelor picioarelor lor, fiind lupii

între oi, să scoală păstorul, grăiește oilor cu glas, oile îl aud și prind putere, atunci să scoală păstorul și încă și berbecii să iau după lupi, darci de frică n'afiau ușa, ci erau siliți a sări preste poartă. O, dar' nu avură scop bun, că n'au putut sfășia oile, decât numai pre niște berbeci slabi (2 sau 3) îi râniră; dar acuma fie Domnul lăudat, că s'au vindecat în câtvă. Dară fugind lupii, le și fâgăduiește păstorul, că peste poartă vor fi păfugați, de vor mai veni între oi. Păziți-vă dar fraților de acești lupi grei! (Fapt. 20, 29.)

Salută pre toți

A. Dudaș, Tăgădău.

Grădinarul.

Un lucrător a școlai de Duminecă istorisi într'o adunare de învățători a școlai de Duminecă următoarele: În gradina mea am cam 75 rugi bunt de rose, de pe care rosele de regulă să aduc împletite în cununi la școlai de Duminecă și apoi să împărțese prin copii la bolnavi. În primăvara din urmă chiăma un grădinar, ca să curețe rugii. El veni cu un cuțit mare, că mi se păru cu prepus. Când să apucă el de lucrul, luă cuțitul și tăie atât de neîndurat în plantele cele prețioase, că-mi trecu prin inimă. Eu mă apropiai de el și-i zisei: „Știi d-ta, că acestia sunt rugii Parisiani?” „O știi foarte bine!” sună respunsul. „Așadar nu tăia tot de pe ei; acești rugii au produs în vara trecută cam trei miil de rose.” „Și cât aștepti d-ta în aceasta vară?” zise el. „Dapoi, vr'o patru miil.” Atunci luă el din nou cuțitul său și tăie și mai mult din el. „Dapoi că d-ta tai tot jos!” însema el eu. „Nu lemn, care produce rose, ci numai lemnul selbatic. Sau doară vrei d-ta să ai frunze în loc de rose? Eu știu ce fac, mă pricep la lucrul meu.” Așa folosește și grădinarul cel ceresc cuțitul cercărilor, ca să depărteze dela noi lemnul cel selbatic; că El nu voiește a avea frunzele, ci fruptele.

Din Wge.

Cununa dreptății.

(II. Timoteiu 4, 8.)

Îndoielnice! Adese-orî zici tu: „Mă tem, că nici când nu voi ajunge în cer.” Nu te teme! Fiil lui Dumnezeu trebuie negreșit să ajungă în mărirea vecinică. Din nou, și din nou mă bucur, de vorbele unui muribund iubit, care a strigat astfel: „Fără de pedecî merg acasă, de toate sunt liber: Domnul stă pe pragul ușei mele, și eu sunt gata, a-l urma.” „Nu te temi”, îl întrebă unul dintre prietiniil lui, „că cumva nu vei dobândi moștenirea cea sperată?” „Oh nu”, răspuse el, „în cer este o cunună, pe care nici chiar îngerul Gabriel nu o va purta, pentru că aceea numai pe capul meu să lovește. Și este acolo un tron, pe care încă nici apostolul Pavel nu-l poate cuprinde, pentru că acela mie mi s'a pregătit, și eu voi șede pe el.” Oh, iubite creștine, ce cugete îmbucurătoare sunt acestea! Moștenirea ta e asigurată: „Mai este o odichnă rezervată.” „Oare nu voi putea-o eu pierde?” Nu; aceea-e foarte asigurată. Dacă sunt fiu alui Dumnezeu, atunci partea mea nu se va pierde. Proprietatea mea e aceea, tocmai așa de sigur, ca și când ași stăpâni-o. Vino cu mine, fratele meu, să mergem împreună sus pe muntele Nebo, și să privim spre Canaan, pământul cel promis. Vezi colo, riul cel îngust al morții, care strălucește în lumina soarelui, cunoști tu dincolo, părțile cele înalte ale orașului celui vecinic? Să ști, că dacă ai fi în stare, a sbura acolo, atunci ai putea ceti pe unul din locașurile cerești aceasta inscripție: „Acest locaș s'a pregătit și rezervat pentru N. N.; aici va fi primit, ca să locuiască în vecl cu Dumnezeu!”

Bietule îndoielnic, ia aminte aceasta moștenire, aceasta e a ta! Dacă crezi în Domnul Iisus, dacă te căiești din inimă pentru păcatele tale, dacă ți s'a înorit inima, atunci ești fiu alui Dumnezeu, și pentru tine s'a pregătit acolo un locaș, pre tine te așteaptă o cu-

nună și în mâna ta se va da o deosebită harfă. Nimenea nu va lua partea ta, aceea ție va fi rezervată în cer, nu preste mult vei primi tu aceea; pentru că în mărirea cea vecinică nici un tron nu va rămânea deșert, când cei aleși vor fi toți într-una adunați. Doamne! ce fericire este în apropierea tronului Tău! a străluci spre lauda ta în strălucirea cununci mele.

Dela Spurgeon. Tradus de T. Babuța, -- Jaj.

Înștiințare.

Dupăcum am avizat prin foaia noastră pre frați și adunări, ca „să ne pregătim la conferința...” acum iarăși avizăm pre frații noștri, că de ne-a ajuta Domnul, se va începe conferința în 15 Maiu dimineața la jumătate 10 oare în Kőrösbökeny (fost Buttyin) Arad-m.

Dară membrii comitetului țărese au să fie deja în 13-lea seara, sau în 14-lea dimineața la loc, ca să se facă câteva pregătiri la lucrurile de pertractat, și să se vorbească despre cele de lipsă, cari au să fie aduse înainte.

Rugăm adunările aparținătoare reuniunii noastre și conducătorii lor, să binevoiască a alege trimesii adunărilor lor, și adunările, cari trimet unul sau mai mulți reprezentanți, să-i provadă cu adeverine de crezut, că numai accia să primească a reprezentanți, cari vor avea așa adeveriri. Aceste adeverini trebuie să fie subscrise de premergătorul lor și provăzute cu sigilul adunării lor. Mai departe rugăm pre frații și adunările noastre, să binevoiască a lua sama la următoarele: Așa adunări, cari stau din 30—40 membrii trimeată 1 reprezentant, unde's mai mult de 40 până la 80 să pot trimete 2, dela 80 până 100, trimet 3, iar dela 100 în sus tot dela 50 membri 1 reprezentant. Totodată și la aceea provocăm atențiunea reprezentanților, ca să înștiințeze venirea lor la conferință baremi cu 2 săptămâni mai înainte la fr. Sida Todor,

premergătorul cereului Kőrösbökény, ca să poată nimeri pregătirea pentru sălășuire și altele. Vom face bine, dacă vom fi cu aceasta ocașiune puținel întru ajutor la speșele fraților din Kőrösbökény, care ei și altcum o fac cu bucurie și să jertfesc, pentru care și le mulțămim înainte ospetălitătea și că s'au învoit a chiâma conferința la ei.

Punctele de până acuma de pertractat sunt următoarele:

1. Mișcarea alianței (internațională).
2. Pentru ce nu vine fr. Meyer în Ungaria după chiâmarea repetată?
3. Cum vom susținea reuniunea noastră?
4. Tipografia comună. Raportarea comitetului tipografiei.
5. Raportarea com. țărese; din caz algeri.
6. Literatura: „Igazságtanuja“, raport, reclamări și alte edări.
7. Poziția noastră în reuniunea universală a baptistilor. Privim-ne-om ca membrii reuniunii universale a baptistilor?

8. Greutățile pășirii în comunitate și delegațiunea.

9. Causa școlii de Duminecă.

10. Greutatea adunării Csepö și a altor adunări.

11. Greutăți din partea autorităților.

12. Despre asigurarea averii adunătorilor.

13. Rugări în privința zidirilor de Capele și adunări.

14. Când să se țină învățătura biblică pentru lucrătorii missionari și învățătorii școlii de Duminecă.

Dacă ar mai avea din întâmplare oarecare adunare afară de punctele numite așa obiect, care-i neapărat de lipsă la conferință și-i de mare însemnătate, am ruga pre aceia, să binevoiască ale trimete pe adresa de mai sus.

Și aceasta aducem iubiților nostri frați la cunoștință, că în zilele după conferință se va ținea un curs biblic pe o săptămână. Rugăm dară, ca frații așa să se pregătească cu venirea lor la conferință, ca să poată baremi o săptămână lua parte la cursul biblic.

Ar fi de dorit, că la curs, afară de reprezentanții conferinței, să iee parte mai mulți lucrători de misiune, învățătorii școlii de Dum. și colportarii. Să cerem pre Domnul, să ne facă potriviiți la aceasta, să ne deie putere și mai multă iubire și atragere la studiarea cuvântului său; ne deie mai multă lumină, a-l înțelege, ca așa între olaltă, ca și și naintea altora cu faptele, că iubim pre Dumnezeu, ca Părintele nostru ceresc întru Iisus Christos prin sfântul său Duch. Dară nici aceea nu ni iertat a uita, că punctele susnumite sunt de așa mare însemnătate, pentru cari încă nu ni iertat a lenevi, ca să cerem ajutorul lui Dumnezeu, că numai El ne poate deslega fiecare punct mai bine. (I. Thessal. 5, 25.)

Rămân cu salutare frățească în
mele comitetului țărese

Baranyai Iános.

Pază fraților!

În vremea din urmă au umblat ieri-colea oameni învățând învățături streine. Sâmbătarii sunt acuma cunoscuți, că umblă să strice, și că noi nu avem nimica cu ei; n'avem a-i asculta, nici a-i primi în casele noastre; înse s'au mai ivit și alții din Ardeal, cari tăgăduiesc sfânta treime, tăgăduiesc sufletul, raiul și iadul. Ei mai zic, că în anul 1914 se va începe domnia de o mie de ani. Așadar ei sunt „Milenari“, dară nu voiesc a se arăta, pe față, ei tocmai ca Sâmbătarii să viră și să arată ca frați. Frații nostri o fac foarte bine, dacă îi iau de scurt și cer dela ei bilet membral, și încă decurând seris de oarecare dintre conducătorii cercurilor noastre, precum sunt: Erdős Imre, Sida Todor, Czirbán Iános, Georgiu Florian, Mihaiu Muntean și Ignea István. Tot așa să fie și sigiliul cercual pus pe bilet. Ba, încă și de ar fi careva frate, și noi nu-l cunoaștem bine, să cerem bilet membral dela el. Că acesta trebuie să-l aibe fiecare membru.

In 1912 ...

In farmacia ...

Prima mare ...

Împăniții și cetii „Adevărul” ...

Redacția

Zis pentru choriști! Conducătorii corurilor ...

Serbear.

Redactor responsabil: VASILIU BRBECAR.

CVITĂRL

Pentru scrierile noastre missionare in ...

Mintimanta trairii, care ai binecuvantata ...